

1. Бо Закон, мавши тільки тінь майбутнього добра, а не самий образ речей, тими самими жертвами, що завжди щороку приносяться, не може ніколи вдосконалити тих, хто приступає.
2. Інакше вони перестали б приноситись, бо ті, хто служить, очищені раз, уже б не мали жадної свідомости гріхів.
3. Але в них спомин про гріхи буває щороку,
4. бо тож неможливе, щоб кров биків та козлів здіймала гріхи!
5. Тому то, входячи в світ, Він говорить: Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував.
6. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав.
7. Тоді Я сказав: Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!
8. Він вище сказав, що жертви й приносу, та цілопалення й жертви покутної, які за Законом приносяться, Ти не жадав і Собі не вподобав.
9. Потому сказав: Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже. Відміняє Він перше, щоб друге поставити.
10. У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз.

11. І кожен священик щоденно стоїть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів.

12. А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів,

13. далі чекаючи, аж вороги Його будуть покладені за підніжка Його ніг.

14. Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується.

15. Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить:

16. Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, Закони вої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх.

17. А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю!

18. А де їхнє відпущення, там нема вже жертвоприношення за гріхи.

19. Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою,

20. новою й живою дорогою, яку нам обновив Він через завісу, цебто через тіло Своє,

21. маємо й Великого Священика над домом Божим,

22. то приступімо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою!

23. Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв.

24. І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків.

25. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той.

26. Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви,

27. а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників.

28. Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках,

29. скільки ж більшої муки, додумується? заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!

30. Бо знаємо Того, Хто сказав: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь. І ще: Господь буде судити народа Свого!

31. Страшна річ упасти в руки Бога Живого!

32. Згадайте ж про перші дні ваші, як ви просвітилися й витерпіли запеклу боротьбу страждань.

33. Ви були то видовищем зневаги й знуцання, то були учасниками тих, що жили так.

34. Ви бо страждали й з ув'язненими, і грабунок свого майна прийняли з потіхою, відаючи, що маєте в небі для себе майно неминуще та краще.

35. Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона.

36. Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю.

37. Бо ще мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде!

38. А праведний житиме вірою. І: Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає.

39. Ми ж не з тих, хто хитається на загибіль, але віруємо на спасіння душі.